

Chương 298: Gặp Bertus Trong Thân Phận Rein-kun

(Số từ: 3582)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

21:31 PM 15/04/2023

Công tác chuẩn bị đã hoàn tất từ lâu. Dù sao thì tôi cũng có nhiều thời gian.

Tôi đã thay đổi mái tóc của mình để cải trang giống như trước đó. Việc thay đổi màu tóc cũng như nét mặt của tôi dường như đóng một vai trò quan trọng.

Nhờ những nỗ lực của Eleris và tôi, diện mạo ban đầu của tôi đã trở nên khá mờ nhạt.

"À, ừm. Ờ."

Và một trong những điều quan trọng nhất:

Giọng nói.

Tôi đã thay đổi nó thành một giọng điệu mơ hồ, không quá nữ tính cũng không quá nam tính. Nếu tôi sử dụng giọng nói gốc của mình, ai đó có thể nhận ra tôi chỉ bằng cách nghe nó.

Việc tôi tự biến mình giống Reinhardt mà không thực sự làm như vậy, và thay đổi giọng nói của mình sang tông giọng mơ hồ này là một chi tiết đáng buồn để không bị bắt quả tang.

Nếu tôi là một người hoàn toàn xa lạ, tôi có thể thay đổi 180 độ.

Tôi thà làm Miss Temple còn hơn...

Với bảo hiểm cuối cùng tại chỗ, tôi không có lý do gì để do dự.

Tất cả những gì còn lại là quay trở lại Temple vào thời điểm bắt đầu cuộc thi Cosplay Nữ Sinh.

Tuy nhiên, nếu tôi quay lại quá nhanh, tôi sẽ không biết chuyện gì có thể xảy ra. Ngay từ đầu, những người tham gia cần tập trung sớm hơn thời gian bắt đầu để chuẩn bị.

Vì vậy, tôi đã dành thời gian trong căn phòng bán tầng hầm của Eleris và vừa mới đến khu mua sắm Alligar.

Tôi mặc quần áo giản dị.

Tất nhiên, không phải trong bộ đồng phục Temple, cũng không phải trong bộ quần áo của phụ nữ. Hiện tại, tôi chỉ trang điểm và thay đổi một chút đường nét trên khuôn mặt và hình dáng cơ thể.

Không... vậy chẳng phải tôi đã thay đổi mọi thứ sao?

Lo lắng rằng ai đó có thể nhìn thấy, tôi mặc một chiếc áo choàng có mũ trùm đầu và mang theo một chiếc balo.

Có cảm giác như tôi đang thực hiện một nhiệm vụ bí mật nào đó.

Địa vị có thực sự quan trọng đến vậy không...?

Tôi có phải làm tất cả những điều này ...?

Cảm thấy vừa ghê tởm vừa tự bào chữa, tôi nhàn nhã đi về phía ga Alligar.

Bên trong nhà ga, tôi luôn kiểm tra để đảm bảo rằng các cửa hàng đã được sắp xếp hợp lý. Tất nhiên, họ đã mở rộng hơn so với khi mới bắt đầu.

Khi tôi lần đầu tiên đề xuất ý tưởng kinh doanh, đó là điều tôi nghĩ sẽ rất tuyệt nếu có. Nhưng khi công việc kinh doanh bắt đầu, Hiệp hội thương nhân nhận ra rằng nó khá sinh lợi và tiếp tục mở rộng đầu tư. Số lượng cửa hàng dường như ngày càng tăng, từ những cửa hàng ăn vặt đơn giản trở nên nhiều hơn.

Chẳng bao lâu nữa, thời điểm sẽ đến khi các thành viên của băng Rotary sẽ không đủ để hỗ trợ quy mô kinh doanh và họ sẽ phải nhờ đến sự giúp đỡ của những người khác.

Với tốc độ này, một cấu trúc trung tâm mua sắm lớn dưới lòng đất có thể được thành lập, mặc dù tôi không biết khi nào điều đó sẽ xảy ra.

Dù sao, có một thực tế là doanh thu của băng đảng đang tăng theo cấp số nhân.

Ngay cả khi các tổ chức hoặc thương nhân khác tham gia, đó cũng không phải là điều xấu. Chúng tôi nắm giữ quyền kinh doanh, vì vậy có vô số

cách để kiếm tiền, cho dù đó là thu phí quyền hay đối xử với họ như tá điền và lấy tiền của họ.

Nếu chúng ta không thích những doanh nghiệp chuyển đến, chúng ta có thể sử dụng quyền kinh doanh của mình và đuổi họ đi. Đó là những gì sức mạnh là tất cả về.

Thật thú vị khi bây giờ tôi có thể tạo ra những suy nghĩ độc ác như vậy mà không cần suy nghĩ kỹ.

Đó là cuộc sống.

Trước các cửa hàng ở ga Alligar.

Quận Alligar cũng giống như Yongsan-gu ở Seoul, đông dân nổi tiếng và nổi tiếng với những con phố mua sắm. Tất nhiên, các thương nhân khét tiếng hơn vì sự vô đạo đức của họ.

Tôi thấy một vài đứa trẻ lảng vảng quanh các cửa hàng.

-Cái này bao nhiêu?

-À, đó là mười xu.

-Cái kia thì sao?

Một trong số họ đang hỏi giá trước mặt một thành viên băng đảng quản lý cửa hàng, trong khi những người khác đang cẩn thận quan sát từ điểm mù của thành viên băng đảng.

Những đứa trẻ này...

Chúng là gì?

Một trong số họ đóng vai trò đánh lạc hướng trong khi những người khác lén lút nhét nhiều vật dụng khác nhau vào quần áo của họ. Những người qua đường bận rộn hoặc không để ý hoặc đơn giản là phớt lờ họ.

Chà, so với rắc rối mà tôi gặp phải khi là một người bán hàng ngầm, đây là một trò nghịch ngợm dễ thương.

Tuy nhiên, sinh kế vẫn là sinh kế.

Mấy nhóc này đâu rồi...

Ngay khi tôi chuẩn bị tiếp cận những tên tội phạm vị thành niên mới chớm nở...

*Cạch!

“Ouch!”

"Bắt được mày rồi, lũ nhóc."

Ai đó bất ngờ xuất hiện và tóm lấy gáy hai đứa trẻ.
"!"

Cảm thấy tình hình trở nên tồi tệ, đứa trẻ đã đánh lạc hướng thành viên băng nhóm đã cố gắng bỏ chạy.

“Bắt đứa kia lại!”

Theo lệnh của người đã bắt được hai đứa trẻ, một kẻ đã chờ sẵn đã hành động và nhanh chóng tóm lấy đứa trẻ đang chạy trốn.

Khi ba đứa trẻ bất ngờ bị bắt quả tang, những người qua đường bắt đầu kinh ngạc chứng kiến cảnh tượng này.

Đội đã, những người này là ai?

Trang phục của họ không giống nhân viên bảo vệ, cũng không có vẻ gì là thành viên băng đảng. Thành viên băng đảng phụ trách cửa hàng trông cũng bối rối như tôi.

"Các người tiểu tử không biết bọn ta đã chờ các người bao lâu à?"

*Đánh!

"Ouch!"

Tôi chỉ biết đứng nhìn tên côn đồ đánh vào má đứa trẻ.

"Mày cũng vậy!"

"Ouch!"

*Đánh!

"Những đứa trẻ như chúng mày có những hành vi như vậy!"

*Đánh!

"Ouch! Hức, hức!"

"Bọn ta sẽ nhốt chúng mày trong ngục tối dưới lòng đất suốt đời, để chúng mày không bao giờ nhìn thấy mặt trời nữa..."

*Cạch!

"...?"

Cơ thể tôi tự di chuyển. Tôi nắm lấy tay tên côn đồ đã đánh vào má đứa trẻ một cách tàn nhẫn.

"...Chuyện gì?"

"Ừm, thì... họ đã làm sai, nhưng... tại sao lại đi xa đến thế này...?"

Ý tôi là, đánh một đứa trẻ như thế này?

"Ba tên côn đồ này đã tấn công hơn 20 trạm, với hơn 20 vụ trộm cắp. Thực tế chúng là tội phạm chuyên nghiệp. Không cần một quý cô như cô quan tâm."

À, một quý cô?

Tôi cảm thấy tóc mình mất màu khi nhận xét đó...

À, tôi có tóc bạc nên tẩy rồi.

Nhưng ba đứa trẻ này là những tên trộm chuyên nghiệp?

Hai mươi lần?

Chúng dám ăn cắp của tôi hai mươi lần?

Chúng xứng đáng bị đánh. Không, tôi muốn tự mình đánh chúng vì điều đó.

Những người xung quanh chúng tôi bối rối nhìn những tên côn đồ đánh bọn trẻ, khi tôi đột ngột can thiệp, và khi bọn trẻ bắt đầu khóc sau khi bị đánh.

Bọn trẻ dường như càng kinh hãi hơn khi ánh mắt của những kẻ bắt chúng đột nhiên thay đổi, như thể chúng đang cầu xin tôi cứu chúng.

"Nhưng, vẫn vậy. Làm thế này là sai. Trước mặt mọi người... Nó khá xấu hổ, phải không?"

Xấu hổ...

Có quá xấu hổ khi can thiệp vào tình huống này không? Khi tôi không lùi bước và thêm một lời khác, lòng mày của người có vẻ là thủ lĩnh của bọn côn đồ nhúu lại.

"Cô không cần quan tâm đến điều này, thưa cô. Cứ đi đi."

Đó là một mối đe dọa.

Dù tôi nhìn thế nào, những người này không phải lính gác.

Trang phục của họ không khác gì những người qua đường bình thường.

Nhưng, đến bây giờ, tôi cũng đã có một số nhận thức.

Cổ tay ôm những đứa trẻ, chiếc cổ dày, cơ hình thang và cẳng tay, cũng như những vết chai trên lòng bàn tay của họ.

Chỉ từ những điều đó, tôi có thể nói rất nhiều.

Họ không phải là côn đồ.

Họ là những người đã được đào tạo, và rất nhiều người trong số họ đã làm được điều đó.

Nếu tôi can thiệp sâu hơn, hỗn loạn sẽ lớn hơn. Những đứa trẻ đang nhìn tôi như thể cầu xin sự giúp đỡ.

Không, nó sẽ không hữu ích ngay cả khi chúng nhìn tôi vì tôi định đánh chúng thay vì người đó, phải không?

Tôi không muốn gây thêm rắc rối trong mớ hỗn độn này. Tôi không biết những người này là ai, nhưng nếu tôi tiếp tục tranh luận ở đây, khả năng cao là sẽ vướng vào một tình huống rắc rối.

Tôi không muốn bị lộ là Reinhardt, một người thuộc Royal Class trong Temple!

Khi tôi dường như đang lùi lại, tên côn đồ nhếch mép cười.

"Có vẻ như cô là một tiểu thư lớn lên được che chở nhờ khuôn mặt xinh đẹp của mình. Hãy cẩn thận. Thế giới không dễ dàng như vậy đâu."

Ah.

Tôi cảm thấy ốc vít của tôi bị lỏng ra.

Đã lâu rồi.

"Thằng khốn này."

"...Cái gì?"

"Có gì tuyệt vời khi một gã đánh đập trẻ em trên đường phố khi hắn ta thậm chí còn chưa học được cách làm điều đó đúng không?"

Lời chửi rửa bát ngờ của tôi khiến nét mặt anh ta thay đổi nhanh chóng.

Với ốc vít của tôi nói lỏng, tôi không thể giữ lại nữa.

"Dù sao thì các người là ai? Các người thậm chí còn không phải là lính canh. Đây là vấn đề của các lính canh, không phải của những kẻ tầm thường như các người."

"Ta đã cảnh cáo người cẩn thận."

"Cẩn thận? Thằng cha này..."

*Đánh!

"!"

"Hừ, người là cái loại nói trước nói sau liền vung tay lên sao?"

Tôi nắm lấy bàn tay đang chìa ra của tên đó khi hắn định tát vào má tôi. Hắn đã rất ngạc nhiên khi cánh tay của mình bị bắt.

Đúng vậy, mặc dù cơ thể tôi đã trở nên nhỏ hơn, nhưng sức mạnh của tôi vẫn như cũ. Và [Tự đề xuất] của tôi vẫn còn nguyên vẹn. Tôi lườm tên đó.

"Người có tự tin không?"

Tôi không phải là Reinhardt mà họ từng biết.

Tất nhiên rồi...

Hôm nay, tôi đã khác theo nhiều cách khác...

"Haizz... Một con điểm như mày dính líu vào vì chúng ta đang giải quyết cái chuyện tào lao này..."

Ánh mắt tên đó thay đổi, và một ánh sáng kỳ lạ tràn ngập trong mắt hắn.

Trực giác phát hiện ra nó.

Sát khí.

Nếu tên này bắt đầu sử dụng vũ lực kể từ bây giờ, tôi sẽ phải đáp trả một cách nghiêm túc. Khi cuộc đối đầu căng thẳng giữa người đàn ông trước mặt tôi và bản thân tôi tiếp tục diễn ra, một trận đấu trí không xác định sắp bắt đầu.

"Dừng lại."

Một giọng nói cắt ngang sự im lặng.

"Có chuyện gì vậy?"

Một bóng người xuất hiện, cắt ngang đám đông náo nhiệt.

"Thưa ngài, ngài..."

"Ta nghĩ mình đã nói rõ ràng để không gây náo loạn."

Bertus, với vẻ mặt điềm tĩnh, đang tiến lại gần.

Chờ đã.

Tại sao anh ấy lại ở đây?

Điều này không tốt.

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng có vẻ đây là một tình huống tồi tệ.

"Thần xin lỗi."

"Không, đó là... ta cũng đã thô lỗ..."

Tôi đang nhìn Bertus, người đang xin lỗi một cách cứng nhắc trong khi mời tôi trà.

Bertus hoàn toàn không nhận ra tôi.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sự nguy trang của mình sẽ được xác minh ở nơi này. Lẽ tự nhiên là anh ấy không thể nhận ra tôi do lớp trang điểm đậm và nhiều thay đổi của tôi.

Cảm thấy nhẹ nhõm vì anh ấy thực sự không thể nhận ra tôi, nhưng cũng toát mồ hôi lạnh không biết khi nào tôi sẽ bị lộ.

"Gần đây, do Lễ hội Temple, số lượng người sử dụng tàu ma thuật tăng đột biến, dẫn đến nhiều bất tiện. Đó là lý do tại sao chúng tôi đã triển khai thêm lực lượng an ninh và thậm chí sử dụng nhân viên không mặc đồng phục bảo vệ. Tuy nhiên, vì họ không phải là chuyên gia, nên đôi khi họ phản ứng thái quá. Tôi hiểu rằng điều này có thể gây bất tiện."

"Không, tôi không biết về điều đó..."

"Tuy nhiên, phản ứng của họ rõ ràng là sai, và chúng tôi dự định kỷ luật họ theo thủ tục nội bộ. Mặc dù có thể là không đủ, nhưng tôi hy vọng cô có thể tha thứ cho chúng tôi vì điều này..."

"Vâng, vâng, tất nhiên!"

Tôi đã tự hỏi Bertus đang làm gì khi để lại vị trí của mình ở ký túc xá Temple. Anh ấy đã ở đây.

Bertus không tiết lộ rằng mình là Hoàng tử.

Anh ta chỉ tự giới thiệu mình là người chịu trách nhiệm về sự an toàn và vận hành của đoàn tàu ma thuật trong lễ hội.

Lễ hội Temple thu hút mọi người từ khắp nơi trên lục địa đến Thủ đô Đế quốc. Dòng người chắc chắn dẫn đến sự gia tăng đáng kể số người sử dụng tàu ma thuật. Không chỉ Temple trở nên đông đúc mà Thủ đô Đế quốc cũng vậy.

Có vẻ như Bertus tập trung vào việc phụ trách các vấn đề thực tế trong lễ hội hơn là tận hưởng nó để đạt được một thành tích khác.

Xem xét đối thủ của mình là Charlotte, có lẽ anh ấy cảm thấy cần phải có thêm ít nhất một thành tích nữa.

Anh ấy là một người nghiện công việc.

Charlotte đang tận hưởng chính mình...

Mặc dù vậy, tôi cảm thấy Charlotte nên tận hưởng lễ hội hơn là làm việc vào thời điểm như thế này thì tốt hơn.

Thật bất ngờ, tôi phát hiện ra rằng Bertus đã vắng mặt tại vị trí của mình vì anh ấy phụ trách điều hành chung đoàn tàu ma thuật trong lễ hội.

Bertus ở đây để giải quyết nhiều vấn đề khác nhau phát sinh tại Ga Alligar, và có vẻ như anh ta đã đặt các đặc vụ bí mật để đề phòng một nhóm trộm trẻ đã thực hiện hơn 20 vụ trộm.

Đó là khi tôi nhìn thấy cảnh các đặc vụ đang truy đuổi bọn trộm mất kiểm soát.

Cái này.

Thật là một sự trùng hợp khủng khiếp.

Thật là một sự trùng hợp khủng khiếp khi tôi gặp Bertus vào đúng thời điểm này.

Thật là bất công! Đây có phải là mục đích? Tại sao điều này xảy ra với tôi?

Bertus đã xin lỗi tôi mà không tiết lộ danh tính Hoàng tử của mình.

Bertus, đây đơn giản là định mệnh.

Không thể phủ nhận nó bây giờ.

Cảm giác như được Hoàng tử chạm vào vậy...

"Tôi không biết chi tiết, nên... tôi xin lỗi."

Bây giờ tôi đã biết người đã đánh bọn trẻ thực ra là cảnh sát chìm, tôi không còn gì để nói nữa. Những đứa trẻ sẽ nhận hình phạt của pháp luật, và vì anh ấy không thể đánh tôi, anh ấy sẽ phải đối mặt với kỷ luật vì cố đâm một người vô tội.

Không có lý do gì để tôi ở lại đây lâu hơn nữa.

Hơn bất cứ điều gì, tôi không muốn ở trong tầm ngắm của Bertus!

"Vậy thì, tôi sẽ đi..."

"Nhưng, về mái tóc bạc của cô..."

Giọng nói của Bertus làm tôi giật mình khi tôi định bỏ đi.

"Đó là một màu tóc hiếm."

"À, nó... là nhuộm."

"Ah tôi hiểu rồi."

Bertus nhíu mày khi nhìn tôi.

"Có thể nào, cô có phải là học sinh của Temple không?"

"Hả? Sao anh hỏi vậy?"

"Ồ, trông cô... nhìn quen quen."

Chết tiệt.

Chết tiệt! Tôi cần phải chạy trốn!

Nhưng Bertus có vẻ ngạc nhiên trước lời nói của chính mình và mở to mắt bối rối.

"À! Tôi không có ý gì đâu. Thật đấy. Chỉ là... trông cô quen quen. Ừm, không, nghe có vẻ lạ."

Bertus hẳn đã nhận ra lời nói của mình có thể bị hiểu sai như thế nào và ngậm chặt miệng lại.

Một sự im lặng khó xử.

Khi nào tôi nên chạy trốn? Bertus đang loay hoay tìm điều gì đó để nói, nghĩ rằng anh ấy đã nói điều gì đó kỳ lạ, trong khi tôi chỉ đang tìm thời điểm thích hợp để trốn thoát.

"Có vẻ như cô đang đi du lịch phải không?"

Bertus hỏi, nhìn vào balo của tôi.

Tôi có nên nói rằng tôi đang đi du lịch không?

"Uh, chỉ là... vâng."

Tôi làm bầm một cách mơ hồ khi tôi nhấc tách trà lên. Đó là trà đỏ mà Bertus đã rót cho tôi.

Cái tách trà.

‘Cậu không biết cách cầm tách trà, vì vậy cậu không thể là quý tộc.’

Một ký ức đã quên từ lâu chợt lóe lên trong tâm trí tôi.

Làm thế nào tôi có thể giữ tách trà? Cách tôi cầm nó giống như Reinhardt, phải không? Không phải là như vậy sao?

Không, không đời nào Bertus lại nhớ một thứ như vậy!

Nhưng nếu Bertus làm thế thì sao?

Tôi cảm thấy muốn phát điên lên vì lo lắng.

Đồ ngu ngốc, chịu đựng đi! Tại sao lại làm cho tình hình như thế này?

Ngay cả khi tình hình không thuận lợi, tôi là người đã bắt đầu nó!

Trong khi đấu tranh với ý muốn tự đập đầu mình, tôi cầm tách trà bằng cả hai tay.

Lắc

Tất nhiên rồi.

Tôi run như người bị bệnh Parkinson. Bertus lặng lẽ quan sát tôi.

"Uh, tôi có một chút... Parkinson."

"Ah tôi hiểu?"

Cuối cùng tôi cũng nhấp được một ngụm với tách trà được cầm trên cả hai tay.

Hành động cố tỏ ra bình thường chỉ khiến nó trở nên kỳ quái hơn.

“Cô có vẻ còn khá trẻ để mắc bệnh Parkinson, khá bất ngờ.”

Bertus cũng nâng tách trà của mình lên.

Đúng rồi, tuổi này mà bị Parkinson mới là lạ!

Không có lý do cho nó?

Parkinson khi còn trẻ?

"Bởi vì tôi nghiện rượu."

"Pfft!"

Dù lý do tôi nghĩ ra có vẻ gây sốc đến mức Bertus phun ra ly trà đỏ mà mình đang uống.

Mặt tôi.

"....."

"T-tôi thật sự xin lỗi!"

Bertus, thực sự bối rối, ngập ngừng khi cố lau mặt tôi bằng khăn tay.

"...Tốt thôi."

Tôi lấy chiếc khăn tay mà Bertus đưa cho và lau mặt.

Tuổi trẻ với những cơn run. Lý do là nghiện rượu.

Phản ứng ngẫu hứng của tôi thực sự vô lý.

Bertus trông vô cùng xấu hổ, như thể anh ta chưa bao giờ tưởng tượng được mình sẽ phạm phải điều thô lỗ như vậy trong đời.

Tôi cẩn thận lau mặt bằng khăn tay.

Chết tiệt.

Tôi sẽ làm gì nếu lớp trang điểm của tôi bị bong ra?

Không phải là nó tức giận chỉ lo lắng về điều đó?

“Tôi sẽ đi ngay bây giờ...”

“Tôi thực sự xin lỗi...”

Bertus cúi đầu với vẻ chán nản. Tốt hơn là anh ấy bối rối thế này.

Rõ ràng là Bertus nghĩ tôi về sớm vì sự thô lỗ mà mình đã phạm phải.

May mắn thay, ngay cả Bertus nhạy cảm cũng bị đánh lừa bởi lớp ngụy trang hoàn hảo của tôi.

"Liệu tôi có thể hỏi tên cô là gì không?"

Khi tôi chuẩn bị rời khỏi nhà vệ sinh của nhà ga, Bertus đã hỏi tôi câu đó.

Tôi đã không nghĩ ra một bút danh cho cái tôi cải trang của mình!

Tôi đã đủ 'thật' rồi.

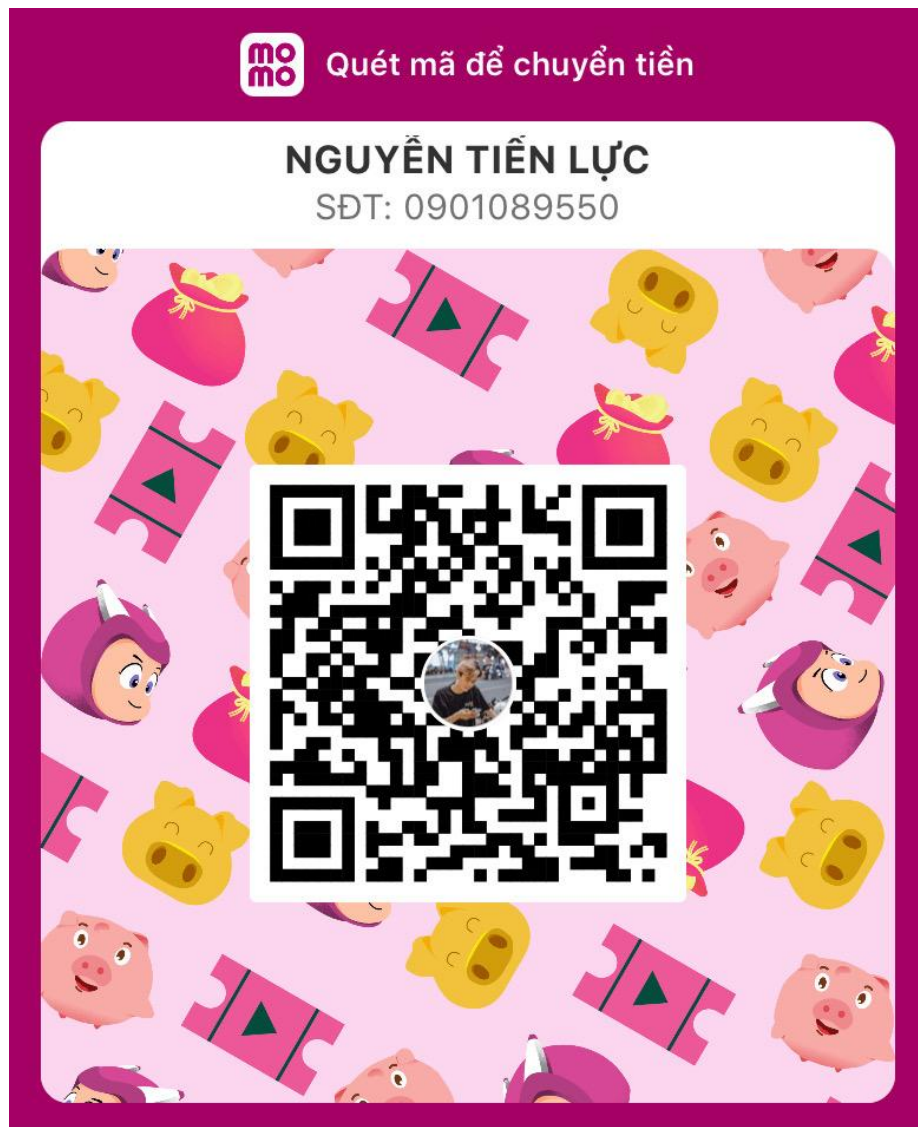
Tôi không muốn trở nên 'thật' hơn nữa ở đây!

"...Không có gì tốt khi biết tôi là ai."

"...Ah."

Với phản ứng tinh vi của Bertus sau lưng, tôi vội vã rời khỏi nơi đó như thể tôi đang chạy trốn.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading